

§ 103. W uzasadnionych przypadkach właściwi ministrowie mogą w porozumieniu z Ministrem Finansów ustalić odmienne terminy przechowywania akt księgowych.

DZIAŁ VI

PRZEPISY KOŃCOWE

§ 104. 1. Właściwi ministrowie mogą wydać przepisy szczególne na podstawie przepisów niniejszego zarządzenia.

2. W przypadkach uzasadnionych strukturą organizacyjną, obowiązującymi zasadami planowania i księgowości lub innymi potrzebami branżowymi właściwi ministrowie mogą w drodze zarządzeń ustalić odmienne zasady w przedmiocie uregulowanym niniejszym zarządzeniem, po uzgodnieniu ich z Ministrem Finansów.

§ 105. Tracą moc:

- 1) zarządzenie Ministra Finansów z dnia 4 lipca 1951 r. w sprawie obowiązku okresowego uzgodnienia rozliczeń regulowanych w trybie inkasa bankowego oraz rachunków operacyjnego i kredytów (Monitor Polski Nr A-73, poz. 962);
- 2) zarządzenie Ministra Finansów z dnia 28 maja 1952 r. w sprawie obowiązku okresowego uzgadniania przez in-

westorów zapisów księgowych w zakresie finansowania inwestycji z bankami finansującymi inwestycje (Monitor Polski Nr A-48, poz. 660);

- 3) zarządzenie Ministra Finansów z dnia 20 lutego 1953 r. w sprawie inwentaryzacji oraz sporządzania i zatwierdzania sprawozdań finansowych (Monitor Polski z 1953 r. Nr A-29, poz. 359, z 1956 r. Nr 38, poz. 448 oraz z 1957 r. Nr 6, poz. 41 i Nr 54, poz. 341);
- 4) instrukcja Ministra Finansów z dnia 11 maja 1954 r. w sprawie podstawowych zasad prowadzenia księgowości przez jednostki gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr A-51, poz. 694);
- 5) zarządzenie Ministra Finansów z dnia 15 października 1957 r. w sprawie zasad przechowywania akt księgowych przez jednostki gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr 86, poz. 517).

§ 106. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z tym że przepisy działów III i IV stosuje się począwszy od sprawozdań finansowych sporządzanych za okresy następujące po 1 stycznia 1960 r. bądź za okresy roku gospodarczego 1960/1961.

Minister Finansów: w z. J. Trendota

547

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 11 grudnia 1959 r.

w sprawie opodatkowania ubytków piwa w browarach.

Na podstawie § 43 uchwały nr 927 Rady Ministrów z dnia 3 listopada 1952 r. w sprawie podatku obrotowego od jednostek gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski z 1952 r. Nr A-97, poz. 1488 i z 1954 r. Nr A-48, poz. 664) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Ubytki piwa w browarach, przekraczające dopuszczalne zaniki, obliczone według obowiązujących norm, podlegają podatkowi obrotowemu.

2. Za ubytek piwa w rozumieniu ust. 1 uważa się ujemną różnicę pomiędzy zapasem piwa wynikającym z ksiąg a zapasem rzeczywistym piwa, stwierdzonym w czasie kontroli.

3. Za zapas książkowy (ust. 2) uważa się różnicę pomiędzy książkowym przychodem piwa (ust. 4) a piwem rozchodowanym w księgach w roku podatkowym do dnia obrachunku (łącznie z ubytkami, deputatami, próbkami itp.).

4. W celu ustalenia książkowego przychodu piwa (ust. 3) należy do brzeczki gorącej, zapisanej do ksiąg od początku roku podatkowego do dnia obrachunku, zwiększonej o dodane ilości wody, cukru, piwa barwiącego itp. i przeliczonej na piwo gotowe, dodać zapasy z poprzedniego roku podatkowego (brzeczka i piwo dojrzewające przeliczone na piwo gotowe oraz piwo gotowe) oraz zapisane na przychód do ksiąg od początku roku podatkowego do dnia obrachunku nadwyżki i zwroty piwa oraz ilości piwa otrzymanego z obcych browarów. Brzeczke gorącą wraz z dodatkami, zapisanymi do ksiąg w roku podatkowym, przelicza się na piwo gotowe przy uwzględnieniu zaniku ogólnego, ustalonego w procentach objętościowych w stosunku do brzeczki gorącej, natomiast zapasy z poprzedniego roku podatkowego przelicza się na piwo gotowe w sposób określony w przepisach, o których mowa w ust. 5.

5. W celu ustalenia rzeczywistego zapasu piwa dodaje się do ilości brzeczki i piwa dojrzewającego, stwierdzonych

przy kontroli i przeliczonych na piwo gotowe, ilość piwa gotowego ustalonego przy kontroli. Sposób przeliczenia brzeczki i piwa dojrzewającego na piwo gotowe określają przepisy wydane przez właściwy organ naczelny. W razie braku takich przepisów stosuje się przepisy wydane przez Ministra Przemysłu Spożywczego i Skupu.

§ 2. Ubytki powstałe z powodu zniszczenia piwa:

- 1) jako niezdatnego do spożycia,
- 2) wskutek zdarzenia niezależnego od przedsiębiorstwa — nie podlegają opodatkowaniu w razie zachowania warunków przewidzianych w przepisach o szczególnym nadzorze podatkowym, a w przypadku określonym w pkt 2 ponadto w razie udowodnienia faktu zniszczenia oraz ilości zniszczonego piwa.

§ 3. 1. W browarach uiszczających podatek od piwa:

- 1) w formie różnicy cen — podatek oblicza się przez zastosowanie do ilości ubytku piwa stawki podatku przewidzianej dla danego rodzaju piwa;
- 2) w formie stawek procentowych — podatek oblicza się przez zastosowanie do wartości sprzedażnej ubytku piwa (określonej według obowiązującej ceny zbytu) stawki podatku przewidzianej dla danego rodzaju piwa.

2. Jeżeli przy obrachunku zapasów nie można ustalić, jakiej stawce podatkowej piwo podlega, z powodu niemożności dokładnego określenia jego rodzaju, ubytek piwa podlega opodatkowaniu według najwyższej stawki obowiązującej w ramach danej grupy asortymentowej.

§ 4. Za datę dokonania obrotu przy ubytkach piwa uważa się dzień stwierdzenia ubytku.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1960 r.

Minister Finansów: w z. J. Kole